

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ПРИВАТИЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

PECULIARITIES OF INTERACTION OF PUBLIC GOVERNMENT SUBJECTS IN THE SPHERE OF PRIVATIZATION IN UKRAINE

Потіп М.М., к.ю.н.,
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
ВНПЗ «Дніпровський гуманітарний університет»

У статті висвітлюються основні наукові підходи до визначення поняття «взаємодія», розглядаються її ознаки, поняття, напрями та форми у сфері публічного управління. Досліджуються особливості взаємодії таких органів публічного управління у сфері приватизації, як органи приватизації, органи, що здійснюють управління державною та комунальною власністю та суб'єктами, яким делегуються владні повноваження у цій сфері: конкурсними комісіями, радниками з питань приватизації, адміністратором електронної торгової системи, операторами електронних майданчиків, суб'єктами, що здійснюють оцінку об'єктів приватизації та іншими. Визначено такі особливості взаємодії органів публічного управління у сфері приватизації: це особливий вид правовідносин, пов'язаних із формуванням та реалізацією державної політики у сфері приватизації; це особливий вид суспільно-корисної діяльності; у відносинах взаємодіють декілька суб'єктів, наділених владними повноваженнями чи яким делеговані владні повноваження; погодженість спільних дій за метою, часом та методами; спільність заходів та спрямованості взаємодії; систематичність взаємодії, що зумовлено приватизаційним процесом. Напрямами взаємодії суб'єктів публічного управління у сфері приватизації запропоновано вважати такі: формування та затвердження переліків об'єктів, що підлягають приватизації; прийняття рішення про приватизацію об'єктів державної власності у випадках, установлених законодавством; утворення таких колегіальних органів, як, наприклад, проведення аукціонів із продажу об'єктів приватизації; економічна та екологічна оцінка об'єктів приватизації; надання консультаційних послуг та посередницьких послуг у процесі приватизації об'єктів великої приватизації; контроль за дотриманням законодавства про приватизацію та виконанням умов договорів купівлі-продажу державного майна та притягнення до відповідальності за їх порушення; інформаційний обмін та оприлюднення інформації про приватизацію тощо. Сформульовано пропозиції нормативного закріплення правових засад, форм та напрямів взаємодії органів публічного управління у сфері приватизації в Законах України «Про Фонд державного майна України» та «Про приватизацію державного і комунального майна».

Ключові слова: приватизація, державна політика у сфері приватизації, взаємодія, органи публічного управління, форми взаємодії, напрями взаємодії.

The article highlights the basic scientific approaches to defining the concept of "interaction", discusses its features, concepts, directions and forms in the field of public administration. The peculiarities of the interaction of such public administration bodies in the sphere of privatization as the bodies of privatization, bodies carrying out management of state and communal property and entities delegated to this sphere are investigated: competition commissions, advisers on privatization, administrator of electronic trading system, entities that evaluate the objects of privatization and others. The following peculiarities of interaction of public administration bodies in the sphere of privatization are defined as: this is a special type of legal relations related to the formation and implementation of state privatization policy; it is a special kind of community service; in the relationship, several entities are empowered with authority or delegated authority; coherence of joint actions by purpose, time and methods; community of actions and orientation of interaction; systematic interaction that is due to the privatization process. The directions of interaction of public administration entities in the sphere of privatization are proposed to be the following: formation and approval of lists of objects to be privatized; deciding on the privatization of state property in cases established by law; formation of collegial bodies, such as auctions for the sale of privatization objects; economic and environmental assessment of privatization objects; provision of advisory and mediation services in the process of privatization of large-scale privatization entities; control over observance of the legislation on privatization and fulfillment of the conditions of contracts of sale and purchase of state property and holding them accountable for their violation; information exchange and disclosure of privatization information and more. The proposals of the normative fixing of legal bases, forms and directions of interaction of public administration bodies in the sphere of privatization are formulated in the Laws of Ukraine "On the State Property Fund of Ukraine" and "On the Privatization of State and Communal Property".

Key words: privatization, state privatization policy, interaction, public administration bodies, forms of interaction, directions of interaction.

Головна тенденція розвитку відносин власності в Україні із часу проголошення її незалежності – це приватизація державного та комунального майна. О.П. Процьків зазначає, що ефективним інструментом реформування української економіки є приватизація, спрямована на структурну перебудову і розвиток національної економіки, підвищення ефективності виробництва. Приватизація сприяла, на думку О.П. Процьків, створенню передумов для лібералізації роботи підприємств, їх звільнення від надмірного державного адміністрування, переходу до принципів ринкового господарювання, орієнтації виробництва на ринки товарів, праці, фінансів, цінних паперів тощо. Вчений вважає, що процес відбувався за допомогою механізму суспільного вибору, створення та функціонування демократичних інститутів, що було засобом економічної, соціальної та політичної перебудови суспільства. Він дав змогу мільйонам громадян стати власниками цінних паперів, а окремим із них – реальними або головними власниками підприємств і виробництв. Вплив приватизації на суспільну свідомість дав змогу розпочати широкомасштабну перебудову суспільства, забезпечивши достатність соціального ресурсу для проведення реформ. Без істотних соціальних конфліктів, на думку О.П. Процьків,

вдалося розподілити та передати у приватний сектор економіки значну частину державної власності, створити умови для подальшої концентрації власності в руках найбільш ефективних власників [19]. Підтримуючи позицію О.П. Процьківа щодо важливості приватизації як засобу перетворення економіки на підставі зміни форми власності, М.І. Костромитіна наголошує на проблемах приватизації. Так, вона зазначає, що першим кроком на шляху до ринкової, соціально орієнтованої економіки в Україні має бути економічно грамотна приватизація, що враховує генеральний вектор розвитку відносин власності в індустріальній економіці. Водночас вчена наголошує, що аналіз динаміки макроекономічних показників України в період проведення приватизації свідчить про низьку ефективність приватизаційних процесів, що відбувалися. М.І. Костромитіна вважає, що серед основних причин такої ситуації є: формальність приватизації, недостатня підготовка підприємств, які приватизуються, недооцінка проблем постприватизаційного періоду функціонування підприємств, низький рівень готовності керівників таких підприємств і персоналу до роботи в нових умовах [8]. На наш погляд, перелік причин неефективності приватизації в Україні відображає головну проблему цієї сфери –

неякісне публічне управління, що не відповідає сучасним потребам економіки та суспільства, міжнародним вимогам, науковим концепціям. Тому ми підтримуємо позицію М.І. Костромитіної, що трансформація державної власності є надзвичайно складним процесом, який стосується всіх аспектів суспільного життя, до якого залучені як науковці, так і практики [19]. Якісне проведення приватизації залежить від ефективності взаємодії органів публічної влади в процесі прийняття управлінських рішень у сфері приватизації. Вирішення практичних завдань стосовно покращення стану взаємодії між органами публічного управління у сфері приватизації потребує вивчення теорії організації взаємодії.

Питаннями взаємодії органів публічної влади в різних сферах займалися багато вчених, серед яких варто виділити таких, як: О.М. Бандурка, В.М. Гаращук, М.В. Корнієнко, М.І. Костромитіна, О.П. Процьків, Д.Г. Заброна, В.А. Завгородній, Ю.С. Назар, Л.О. Фещенко та ін. Незважаючи на існування великої кількості наукових досліджень проблем взаємодії органів публічної влади, сьогодні існує великий спектр концепцій щодо понять «взаємодія», «організація взаємодії», «координація». Проблеми взаємодії органів публічної адміністрації у сфері приватизації не досліджувалися взагалі. А з урахуванням оголошеного загальнодержавного напрямку на прискорення приватизації та проведення реструктуризації системи органів публічного управління у сфері приватизації, наприклад ліквідація Контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації [11; 3], проблема взаємодії в цій сфері набуває значної актуальності.

Наукова спільнота не є однозначною щодо змісту взаємодії: так, одні науковці визначають її як спільну діяльність конкретних служб і підрозділів, спрямовану на вирішення конкретних завдань, які займають при цьому рівноправне становище, а інші під взаємодією розуміють об'єктивно необхідну, зумовлену єдиною метою і загальними завданнями, здійснювану в межах чинного закону, спільну, погоджену за метою, місцем і часом діяльність органів внутрішніх справ та інших правоохоронних органів у конкретних організаційно-правових формах [20, с. 18]. У теорії управління взаємодією розглядають у двох аспектах: як категорію, яка є визначальною для всього процесу управління, та як діяльність кількох суб'єктів зі спільною метою. Більшість авторів розкривають поняття управління за допомогою категорії взаємодії. Так, О.М. Бандурка стверджує, що управління являє собою такий процес взаємодії сторін, за якого одна з них чинить вплив на другу, друга ж виявляється здатною сприйняти такий вплив і будувати свою поведінку відповідним чином [2, с. 13; 9, с.11].

У літературі однозначної думки щодо співвідношення таких споріднених понять, як взаємодія та координація, немає, оскільки як у поняття «взаємодія», так і в поняття «координація» різні науковці вкладають різний зміст. Так, координація розглядається як необхідна передумова узгодженої діяльності кількох суб'єктів, які мають спільну мету, і є організаційним етапом управлінського процесу взаємодії. Натомість взаємодія суб'єктів управління визначається як управлінський процес (цикл) зі стадіями розроблення і реалізації рішення та етапами збору інформації, її аналізу, підбору виконавців, планування, ресурсного забезпечення, контролю та іншими. Таким чином, координація розглядається, передусім, як організаційна основа процесу взаємодії, але разом із тим її функції організаційним етапом не вичерпуються. Координація може проявлятися також на етапах безпосередньої реалізації рішення (безпосередньої взаємодії) та контролю за виконанням [9, с. 14].

Узагальнивши наукові підходи до поняття взаємодії між органами публічної влади, можна підтримати Л.О. Фещенко, який визначив такі її характерні ознаки: наявність не менше двох суб'єктів; взаємодія являє собою

діяльність; ця діяльність спільна; узгодженість за метою, місцем, часом, методами; наявність нормативного регулювання; становище суб'єктів, що взаємодіють, в ієрархії системи; зміст вирішуваних завдань; спрямованість діяльності взаємодіючих елементів; наявність спільного об'єкта (ним виступає реальний стан дотримання законів) [20, с. 20]. Ю.С. Назар, загалом підтримуючи концепцію Л.О. Фещенко, зазначає, що спільність мети не означає однаковості функцій та завдань, а навпаки – передбачає їх диференціацію. Кожний суб'єкт наділений певною компетенцією і, відповідно, здійснює свою діяльність властивими йому методами. Якщо одна із взаємодіючих сторін буде вирішувати питання, які не належать до її компетенції, чи замість запланованої взаємодії самостійно здійснюватиме заходи, це не тільки не прискорить досягнення спільної мети, але й може спричинити негативні наслідки [9, с. 15]. На наш погляд, чітко організована взаємодія суб'єктів публічного управління у сфері приватизації та належним чином розподілені обов'язки між суб'єктами взаємодії дозволяють більш ефективно і швидко формувати та втілювати в життя заходи державної політики у сфері приватизації з меншою витратою зусиль.

Крім змісту взаємодії суб'єктів публічного управління у сфері приватизації, існують також напрями та форми такої взаємодії. В юридичній науці під формою взаємодії розуміють способи співробітництва, що забезпечують погоджений характер діяльності, конкретні способи зв'язку між суб'єктами, що взаємодіють [4, с. 17]. У теорії управління основні форми взаємодії в основному групують у такі блоки: а) обмін інформацією; б) спільне розроблення управлінських рішень; в) реалізація розроблених управлінських рішень (у випадку настання певних строків та виникнення відповідних ситуацій); г) проведення інших погоджених заходів, які не були передбачені письмовими управлінськими рішеннями [7, с. 510]. Наприклад, Заброна Д.Г. визначав такі основні форми взаємодії в галузі боротьби з корупцією: а) розроблення та здійснення узгоджених заходів щодо запобігання, виявлення і розкриття корупційних діянь, протидія зрощенню корупції з організованою злочинністю; б) здійснення комплексного впливу на соціальні передумови корупції; в) розслідування та розкриття корупційних правопорушень (переважно злочинів та адміністративних проступків), розшук та затримання осіб, які їх вчинили; г) обмін інформацією про наміри окремих осіб і способи вчинення ними корупційних правопорушень; д) внесення до відповідних інстанцій, міністерств та відомств пропозицій щодо усунення виявлених причин та умов, які сприяють корупції, та пропозицій щодо змін та доповнень чинного законодавства [5]. Якщо абстрагуватися від сфери протидії корупції, то за концепцією цього науковця універсальними формами взаємодії є розроблення та здійснення узгоджених заходів, розслідування та розкриття правопорушень, обмін інформацією, формування та подання пропозицій з удосконалення законодавства. З урахуванням такого узагальнення ці форми можуть бути використані і в процесі взаємодії органів публічного управління у сфері приватизації.

Чинне вітчизняне законодавство питання взаємодії органів публічного управління у сфері приватизації регламентує фрагментарно та має декларативний характер. У ст. 16 «Взаємодія Фонду державного майна України з Верховною Радою України, органами виконавчої влади, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, а також з органами місцевого самоврядування, відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій, підприємствами, установами та організаціями» Закону України «Про Фонд державного майна України» зазначено, що Фонд державного майна України у процесі виконання покладених на нього завдань взаємодіє в установленому цим та іншими законами України порядку з Верховною

Радою України, органами виконавчої влади, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, а також з органами місцевого самоврядування, відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій, підприємствами, установами та організаціями. Основними завданнями ФДМУ у сфері приватизації відповідно до ст. 4 цього закону є: 1) реалізація державної політики у сфері приватизації; 2) організація виконання Конституції та законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, інших актів законодавства та здійснення контролю за їх виконанням; 3) управління об'єктами державної власності, зокрема корпоративними правами держави у статутних капіталах господарських товариств, щодо яких прийнято рішення про приватизацію та затверджено план розміщення акцій; 4) здійснення контролю у сфері організації та проведення приватизації державного майна, відчуження державного майна у випадках, встановлених законодавством; повернення в державну власність державного майна, що було приватизоване, відчужене або вибуло з державної власності з порушенням законодавства; 6) співробітництво з міжнародними організаціями в реалізації державної політики у сфері приватизації; 7) ФДМУ подає шокварталу Президенту України, Верховній Раді України і Кабінету Міністрів України аналітичну довідку про роботу Фонду державного майна України та хід приватизації державного майна та щороку – звіт із цих питань [17]. Проте дані положення стосуються тільки ФДМУ і не визначають засади взаємодії у сфері приватизації інших органів публічного управління у сфері приватизації.

Закони України «Про приватизацію державного і комунального майна» та «Про приватизацію державного житлового фонду» не використовують термін «взаємодія» стосовно органів управління у сфері приватизації і тим більше не визначають її напрями, принципи та форми. Хоча опосередковано напрями взаємодії органів публічного управління у сфері приватизації можна виокремити за ст. 7 «Повноваження державних органів приватизації у сфері приватизації» Закону України «Про приватизацію державного і комунального майна». Так, ця стаття передбачає, що державні органи приватизації в межах своєї компетенції здійснюють такі основні повноваження: 1) затверджують переліки об'єктів, що підлягають приватизації; 2) класифікують об'єкти приватизації відповідно до цього Закону; 3) приймають рішення про приватизацію об'єктів державної власності у випадках, установлених законодавством; 4) змінюють у процесі приватизації організаційну форму підприємств, що перебувають у державній власності; 5) здійснюють повноваження власника державного майна, в тому числі корпоративних прав, у процесі приватизації; 6) здійснюють управління об'єктами державної власності, зокрема державними підприємствами та корпоративними правами держави, у статутних капіталах господарських товариств, щодо яких прийнято рішення про приватизацію та затверджено план розміщення акцій товариств, утворених у процесі перетворення (в тому числі шляхом корпоратизації) державних підприємств, що належать до сфери управління Фонду державного майна України, а також товариств, утворених за участю Фонду державного майна України; 7) продають майно, що перебуває у державній власності, у процесі його приватизації, а також акції (частки), що належать державі у майні господарських товариств; 8) утворюють аукціонні комісії; 9) затверджують плани розміщення акцій акціонерних товариств у процесі приватизації; 10) укладають договори на проведення оцінки об'єктів приватизації у випадках, передбачених законодавством; 11) укладають договори з радниками, які беруть на себе зобов'язання щодо надання послуг у процесі привати-

зації об'єктів державної власності, в тому числі пошуку потенційних покупців об'єктів приватизації, з визначенням стартової ціни об'єктів великої приватизації; 12) укладають договори з іншими уповноваженими особами щодо проведення аукціонів із продажу об'єктів приватизації; 13) укладають із потенційними покупцями єдиних майнових комплексів державних підприємств та пакетів акцій договори про конфіденційність інформації про об'єкт приватизації; 14) укладають договори про розроблення документації із землеустрою у випадках, передбачених законодавством; 15) укладають у випадках, передбачених законодавством, угоди щодо проведення екологічного аудиту об'єктів приватизації; 16) залучають суб'єктів господарювання для організації та/або проведення аукціонів, у тому числі в електронній формі (електронний аукціон); 17) виступають із боку держави засновником підприємств, заснованих на базі об'єднання майна різних форм власності; 18) контролюють виконання умов договорів купівлі-продажу державного майна; 19) здійснюють захист майнових прав державних підприємств, а також корпоративних прав держави на території України, що належать до сфери управління Фонду державного майна України; 20) оприлюднюють та надають інформацію на запити відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» та інші повноваження, передбачені цим Законом, іншими актами законодавства [14].

Виходячи з наведеної інформації, можна визначити коло суб'єктів публічного управління у сфері приватизації, між якими відбувається взаємодія. На наш погляд, більшу групу таких суб'єктів складають суб'єкти управління об'єктами державної власності. Відповідно до Закону України «Про управління об'єктами державної власності» до таких органів належать Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері управління об'єктами державної власності; міністерства, інші органи виконавчої влади та державні колегіальні органи; ФДМУ; органи, що забезпечують діяльність Президента України, Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України; органи, які здійснюють управління державним майном відповідно до повноважень, визначених окремими законами; державні господарські об'єднання, державні холдингові компанії, інші державні господарські організації; Національна академія наук України, галузеві академії наук [17]. Іншу категорію суб'єктів, із якими взаємодіють органи публічного управління у сфері приватизації, складають особи, що тимчасово наділені владними повноваженнями самими органами публічного управління у сфері приватизації: конкурсні комісії, радники з питань приватизації, адміністратор електронної торгової системи, оператори електронних майданчиків, суб'єкти, що здійснюють оцінку об'єктів приватизації.

У сфері приватизації у процесі взаємодії із цими категоріями суб'єктів ФДМУ виникають певні складності. Наприклад, проблемою, яка стримує процес приватизації державного майна у 2019 році та стає на заваді збільшенню надходжень до державного бюджету, залишається непередача уповноваженими органами об'єктів на приватизацію. Загалом ФДМУ ще не передано 32 об'єкти від 9 уповноважених органів. А це – найбільш дорогі конкурентні та інвестиційно привабливі підприємства, які продовжують простоявати та неефективно управляються державним менеджментом [1]. Ще прикладом проблем взаємодії у цій сфері є випадки, коли учасники конкурсного відбору радників, що не перемогли, оспорюють рішення ФДМУ до суду та таким чином затягують процес проведення великої приватизації [1; 6; 10].

Здійснення органами приватизації масштабних завдань із реформування власності було б неможливим

без забезпечення Фонду державного майна України повною, надійною та оперативною інформаційною підтримкою, яку забезпечує Єдина комп'ютерна інформаційна мережа органів приватизації, що постійно модернізується відповідно до завдань, що стоять перед Фондом у запровадженні системного і послідовного підходу до вдосконалення у сфері управління державною власністю [13; 12]. Проте існують проблеми інформаційного обміну між органами публічної адміністрації у сфері приватизації. Так, Рахунковою палатою було виявлено, що у звіті Фонду державного майна за 2018 рік інформація щодо кількості об'єктів, включених до переліків об'єктів малої приватизації, що підлягали приватизації у 2018 році (зі змінами), і кількості змін, внесених до наказу № 447, та кількості об'єктів, включених до Переліку об'єктів приватизації, повернутих у державну власність, які підлягають повторному продажу, чинного станом на 01.01.2019, є недостовірною. Крім того, є проблеми взаємодії у сфері проведення електронних аукціонів, тобто під час взаємодії ФДМУ з операторами торгових майданчиків. Так, у результаті проведеного аналізу Рахункова палата виявила, що Законом України від 18.01.2018 № 2269 «Про приватизацію державного і комунального майна» не визначено процедури виключення об'єктів з переліків приватизації. У зв'язку із чим у результаті до переліків об'єктів малої приватизації, що підлягають приватизації у 2018 році, включено об'єкти, акції яких заблоковано, а також які фактично ліквідовано. Приватизація таких об'єктів відкладається до моменту розблокування акцій або взагалі неможлива. Унаслідок неефективного контролю ФДМУ за продажем об'єктів малої приватизації у 2018 році, організаторами аукціонів щодо яких були регіональні відділення Фонду, внесені до електронної системи «Прозорро.Продажі» дані щодо об'єктів, виставлених на продаж, не відповідають даним відповідних переліків на 2018 і 2019 роки. Зазначене обмежує можливості користувачів електронної системи «Прозорро.Продажі» щодо пошуку відповідних об'єктів із метою участі в аукціоні з їх продажу [15]. Наведені недоліки взаємодії органів публічного управління у сфері приватизації свідчать про необхідність нормативного закріплення її засад, визначення напрямів та форм.

Таким чином, підсумовуючи, необхідно зазначити, що особливостями взаємодії суб'єктів публічного управління у сфері приватизації є такі: це особливий вид правовідносин, пов'язаних із формуванням та реалізацією державної політики у сфері приватизації; це особливий вид суспільно-корисної діяльності; у відносинах взаємодіють декілька суб'єктів, наділених владними повноваженнями чи яким делеговані владні повноваження; погодженість спільних дій за метою, часом та методами; спільність заходів та спрямованості взаємодії; систематичність взаємодії, що пов'язано із приватизаційним процесом.

Таким чином, під взаємодією суб'єктів публічного управління у сфері приватизації можна визначити їхню спільну узгоджену діяльність, яка ґрунтується на об'єктивно існуючих необхідних між ними зв'язках і яка спрямована на проведення ефективної приватизації державного та комунального майна. Отже, взаємодія суб'єктів публічного управління у сфері приватизації є невід'ємним компонентом формування та реалізації державної політики у сфері приватизації. Взаємодія суб'єктів публічного управління у сфері приватизації характеризується особливими суб'єктами взаємодії (органи приватизації, суб'єкти управління об'єктами державної власності, органи та суб'єкти, яким делеговані владні повноваження); особливими цілями взаємодії, які пов'язані з формуванням та виконанням державної політики у сфері приватизації; особливостями

об'єкта здійснення впливу суб'єктів, що взаємодіють, якими є суспільні відносини у сфері приватизації; особливостями напрямів та форм взаємодії.

Напрямами взаємодії суб'єктів публічного управління у сфері приватизації, на наш погляд, є: 1) формування та затвердження переліків об'єктів, що підлягають приватизації; 2) прийняття рішення про приватизацію об'єктів державної власності у випадках, установлених законодавством; 3) утворення колегіальних таких органів, як, наприклад, аукціонні комісії, конкурсні комісії з обрання консультантів із приватизації; 4) проведення аукціонів із продажу об'єктів приватизації; 5) екологічна та екологічна оцінка об'єктів приватизації; 6) надання консультаційних послуг та посередницьких послуг у процесі приватизації об'єктів великої приватизації; 7) контроль за дотриманням законодавства про приватизацію та виконанням умов договорів купівлі-продажу державного майна та притягнення до відповідальності за їх порушення; 8) інформаційний обмін та оприлюднення інформації про приватизацію тощо.

Формами взаємодії органів публічного управління у сфері приватизації є певні групи адміністративних дій, в яких виражається зовнішній прояв компетенції цих суб'єктів. Правильно підібрана форма у процесі взаємодії суб'єктів публічного управління у сфері приватизації забезпечує ефективність приватизації в цілому. На наш погляд, можна визначити такі форми взаємодії органів публічного управління у сфері приватизації: проведення спільних колегій, оперативних нарад між керівниками органів приватизації та органів управління державним майном із метою прийняття узгоджених рішень щодо формування переліку об'єктів приватизації та особливостей приватизації окремих об'єктів; проведення спільних нарад між територіальними підрозділами ФДМУ, Кабінету Міністрів України, органів управління державним майном із приводу узгодженості дій щодо формування заходів та прийняття державної політики у сфері приватизації; створення окремих робочих груп із приводу підвищення ефективності процесу продажу об'єктів великої приватизації; надання ФДМУ методичної та комплексної практичної допомоги органам управління державним майном та органам управління комунальним майном у питаннях підготовки об'єктів до приватизації; обмін інформацією у сфері приватизації; узагальнення і розповсюдження досвіду спільної діяльності із продажу об'єктів малої та великої приватизації; розроблення та реалізація спільних планів та програм, спрямованих на виконання заходів державної політики у сфері приватизації; взаємне інформування щодо стану та ефективності реалізації заходів державної політики у сфері приватизації; проведення спільних заходів оцінки та моніторингу стану виконання державної політики у сфері приватизації; видання спільних нормативно-правових актів, які регламентують взаємодію зацікавлених суб'єктів із реалізації державної політики у сфері приватизації; спільне вивчення проблем та надання допомоги з реалізації державної політики у сфері приватизації.

Наведені у статті приклади проблем реалізації практики взаємодії між органами публічного управління у сфері приватизації виявляють необхідність покращення правових засад взаємодії та нормативного визначення їхніх напрямів і форм. Для цього, ми вважаємо, необхідно внести зміни до ст. 16 Закону України «Про Фонд державного майна України» та ст. 7 Закону України «Про приватизацію державного і комунального майна», доповнивши їх ч. 2 та ч. 6, в яких слід визначити запропоновані ознаки, поняття, засади, напрями та форми взаємодії суб'єктів публічного управління у сфері приватизації. Подальшим предметом наукового пошуку буде поглиблення дослідження принципів взаємодії суб'єктів публічного управління у сфері приватизації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Аналітична довідка про роботу Фонду державного майна України та хід приватизації державного майна у 1 кварталі 2019 року. URL : http://www.spfu.gov.ua/userfiles/pdf/i-kvartal-2019_13845.pdf.
2. Бандурка О.М. Управління в органах внутрішніх справ України : підручник. Харків : Ун-т внутр. справ, 1998. 477 с.
3. Велика і мала приватизація: президент анонсував важливі кроки до продажу держмайна. URL : http://scpp.rada.gov.ua/news/main_news/73294.html.
4. Гаращук В.М. Контроль та нагляд у державному управлінні : навч. посібник. Харків : Нац. юрид. акад. України, 1999. 55 с.
5. Заброта Д.Г. Взаємодія суб'єктів боротьби з корупцією .адміністративно-правовий аспект : дис. ...канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2005. URL : <http://mego.info/%D0%BC.....D1%8E?page=5>.
6. Звіт про роботу Фонду Державного майна України (ФДМУ) та хід приватизації державного майна у 2018 році. URL : http://www.spfu.gov.ua/userfiles/pdf/zvit-2018-final_13714.pdf.
7. Корнієнко М.В. Сучасні засади протидії спеціалізованих підрозділів органів внутрішніх справ організованій злочинності : монографія. Київ : МВС України. НАВСУ, 2003. 676 с.
8. Костромітіна М.І. Організація ефективної роботи підприємства у постприватизаційний період : автореф. дис... канд. екон. наук : 08.06.01. Харків, 2001. 19 с.
9. Назар Ю.С. Взаємодія територіальних органів внутрішніх справ із місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у профілактиці адміністративних правопорушень : дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.07. Львів, 2006. С. 217.
10. Постанова Верховного Суду України від 26.06.2019 у справі №826/13396/18. URL : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/82684735>.
11. Про внесення зміни до Закону України «Про приватизацію державного і комунального майна» : Закон України від 11 вересня 2019 року № 55-IX. *Голос України* від 24.09.2019. № 181
12. Про єдину комп'ютерну інформаційну мережу державних органів приватизації : Указ Президента України від 26 січня 1994 року № 29/94. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/en/29/94/print>.
13. Про затвердження Плану діяльності Фонду державного майна України на 2015-2017 роки : Наказ Фонду державного майна України від 30.09.2015 № 1447. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v1447224-15/print>.
14. Про приватизацію державного і комунального майна : Закон України від 18 січня 2018 року № 2269–VIII. *Відомості Верховної Ради України* від 23.03.2018. 2018 р. № 12. С. 5. Ст. 68.
15. Про розгляд Звіту про результати аналізу щорічного звіту Фонду державного майна України за 2018 рік у частині, що впливає на виконання державного бюджету : Рішення Рахункової палати від 06.06.2019 року № 13-4. URL : https://rp.gov.ua/upload-files/Activity/Collegium/2019/13-4_2019/R_RP_13-4_2019.pdf.
16. Про розгляд Звіту про результати аналізу щорічного звіту Фонду державного майна України за 2018 рік у частині, що впливає на виконання державного бюджету : Рішення Рахункової палати від 06.06.2019 року № 13-4. URL : https://rp.gov.ua/upload-files/Activity/Collegium/2019/13-4_2019/R_RP_13-4_2019.pdf.
17. Про управління об'єктами державної власності : Закон України від 21 вересня 2006 року № 185-V. *Відомості Верховної Ради України* від 17.11.2006. 2006 р. № 46. С. 1502. Ст. 456.
18. Про Фонд державного майна : Закон України від 9 грудня 2011 року № 4107-VI. *Відомості Верховної Ради України* від 13.07.2012. 2012 р. № 28. стор. 1151. Ст. 311.
19. Процків О.П. Фінансові пріоритети приватизації в Україні в умовах суспільного вибору : автореф. дис... канд. екон. наук: 08.04.01. Терноп. нац. екон. ун-т. Тернопіль, 2007. 20 с.
20. Фещенко Л.О. Взаємодія органів внутрішніх справ з державною податковою службою у здійсненні правоохоронної діяльності : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2007. С. 217.